

Eliza Segiet

Arka

Nie odjedziemy Wielkim Wozem
– to niemożliwe!
Nie odpłyniemy
wciąż nieodnalezioną Arką Noego.
Ratujmy przyszłość.

Dajmy żyć śniegom i blaskom
odległych i bliskich krain.
Zostawmy lodowce
– naszym potomkom
– żyjącym tam stworzeniom
– światu. Naszemu światu!

By niebo nie zamilkło,
przygotuj się do życia
z pokorą dla przyrody.
Później na żałobę
może już nie być miejsca i czasu.
Teraz jeszcze spotykasz ludzi
poszukujących
i tych,
którzy już wiedzą komu i jak szkodzą.
Zapominając o innych
– tracimy siebie.

Gondola

Kołować w miejscu,
w którym nie da się stanąć obok,
chłonąć *teraz* można czuć.
To piękno dla leniwych.

Wody pomarszczone wiatrem,
na wpół osłonięte śniegiem szczyty
oglądane z wysokości,
wabią czyhających wrażeń.
Kiedy oczekiwany
zachwyt staje się faktem,
przychodzi zrozumienie.
Z wysokości, z gondoli,
nad którą góruje balon
nie widać
śladów bezmyślności.
Z każdym metrem drogi powrotnej,
przybliżanie staje się
uświadamianiem klęski.
Ścielą się łany plastiku
– pokarmu dla umierającej przyrody.
Tylko przebudzony człowiek,
pieszczotą i dbałością
– może zatrzymać śmierć ziemi.

Chaos

Okaleczamy miejsca,
które powinniśmy pielęgnować.
Mało nam niszczenia powietrza, wody,
udało nam się zakotwiczyć na nieboskłonie,
z kosmicznych śmieci
stworzyć bezkonnny rydwan.
Krąży po orbicie
– nie po, to by zachwycać

– lecz by zagrażać.

Nie wszyscy odczuwamy
efekty człowieczej bezmyślności?

Pora zapanować nad chaosem
na Ziemi i w Niebie.
Niektórzy są wtajemniczeni w to,
że dziura ozonowa też jest dziełem
człowieka,
mało jest takich, którzy wiedzą,
że pora powiedzieć
– STOP!

Pomost

Kiedyś dziewicze,
teraz
już nakarmione plastikiem wyspy
skłaniają do refleksji.

Czy żółwie morskie, ryby
powinny pływać pośród
tego,
co zostawia po sobie
lekkomyślny ziemianin?

Myśleć to
– przewidywać
– widzieć
– odczuwać.
Zachować
wodę, ziemię, powietrze
w należyтым dostojenstwie.
Do nas należy dbałość,
by piękny świat
nie był wdeptany w zapomnienie,
by nie był nasączony niesmakami.

Pomostem, pomiędzy
zachwytem przyrodą
a jej niszczeniem,
powinien być rozum.

Gen pożądania

Na weekendowej mapie,
zaznaczają
kolejny niepożądany punkt
– bo zaśmiecony.
Szukają spokoju
tam, gdzie nie powinni.
Znowu zakłóca harmonię
skrzydlatym,
pływającym czy pełzającym,
którzy nie oczekują cierni,
zastawianych przez kogoś,
komu jest przypisywana
umiejętność odróżniania
piękna od brzydoty,
komuś zatrutemu genem pożądania.
– *Wszystko dla mnie.*
Moja ziemia,
moja woda,
moje powietrze,
moje ja!

Przecież warto zostawić
przestrzeń do życia współzemiańcom,

którzy od wieków
potrzebują tego samego:
– klarownej wody,
– powietrza,
– jedzenia.

Nie okaleczajmy przyszłości!

Renata Blicharz

Powietrze

Samolot rozpruwa powietrze pociskami.
Ludzie
dawno już zapomnieli takie odgłosy, dźwięki
przeszywające ciało na wskroś. Teraz znowu

płoszą się ptaki, ścigają z raketami,
wibrującymi odłamkami,
uderzone powietrzem,
niosącym drżenie, huk,
padają martwe.

Podwórko

Mały chłopiec ociera łzy
wierzchem dłoni.
Spłonał mi dom,
mówi, że ma tysiąc klocków lego,
z których można wybudować wszystko.

No to wybuduj dom.
Dobrze, mówi chłopiec,
ale muszę trochę poczekać.
Jak tylko mój tata wróci z wojny,
a mama wyjdzie ze schronu w piwnicy.

Samoloty odleciały

Na ziemię opadają kawałeczki, resztki
rozerwanej na strzępy ciszy
wiosennego poranka.

Pod śniegiem

Magiczny jest śnieg. Ma tyle fantastycznych
umiejętności, okrywa i zakrywa bielą grzechy,
łagodniejszą pod nim niedoskonałości, wolno
spadając czaruje, ulotny i lekki, ma moc nie
do podrobienia.
Czasem staje się przezroczysty, niewidoczny
jak anioły stróżujące nad przydzielonymi im
duszami.

Śnieg jest bardzo przydatny, gdy wojna – jest
wtedy
wielkim pomstującym wykrzyknikiem, bia-
łym
całunem nad dziełem zniszczenia.

Szczególnie, kiedy śliczny, unikatowy fraktal
płatka
odbija się w martwej źrenicy leżącego na